

Zahnitko, Anatolij Panasovyč; Myronova, Halyna

Односкладні речення

In: Zahnitko, Anatolij Panasovyč; Myronova, Halyna. *Синтаксис української мови : теоретико-прикладний аспект*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. 62-70

ISBN 978-80-210-6350-1; ISBN 978-80-210-6353-2 (online : Mobipocket)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128800>

Access Date: 19. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

ОДНОСКЛАДНІ РЕЧЕННЯ

1. Поняття односкладного речення. Загальні ознаки односкладних речень

Односкладним називається таке речення, в якому наявний **один головний член, що виступає носієм головної його ознаки – предикативності**.

В українській мові наявні односкладні дієслівні й іменні речення.

Дієслівними односкладними реченнями є речення, в яких мова йде про дію, діяч або виконавець якої не вербалізований (словесно не виражений).

Основними ознаками таких речень є:

- 1) наявність єдиного головного члена речення;
- 2) особливість вираження предикативності (виявляється тільки у формах єдиного головного члена);
- 3) наявність власної структурної схеми;
- 4) наявність парадигми;
- 5) членованість;
- 6) інтонаційне оформлення та ін.

2. Різновиди односкладних речень

2.1. Різновиди односкладних дієслівних речень

2.1.1. Означено-особовими односкладними реченнями

називаються такі речення, в яких **головний член** виражений дієсловом, що особовим закінченням вказує на означену (конкретну) особу: *я / ти / ми / ви* → дієслово у формі 1-ої або 2-ої особи однини чи множини теперішнього / майбутнього часу дійсного або наказового способу: *Будемо ж берегти наше мирне українське небо!* (З газ.). *Стою і на душі пропливають тривожні болі* (Л.Костенко). *Славте землю і весну, славте країну молоду* (П.Кордун).

Головний член у формі 1-ої особи множини може передавати семантику:

- а) спонування співрозмовника до сумісної дії: *Йдемо, поете, вперед і пізнаємо все* (О.Матушек);

- б) окреслення власної дії: *Чекати не можна, будемо косити траву;*
 в) злитості з іншими діячами: *Не знаємо нічого про докільля;*
 г) етичної сукупності, сумісництва – у звертаннях до співрозмовника (замість 2-ї особи однини та множини): *Як себе почуваємо? Як поживаємо?*

2.1.2. Неозначено-особовими односкладними реченнями

називають такі односкладні речення, в яких дійова особа мислиться неозначено, а **головний член** виражений дієсловом 3-ої особи множини теперішнього чи майбутнього часу, або формою множини минулого (давноминулого) часу дійсного способу: *Багато таких суден тепер списують, ріжуть, вантажать на платформи й відправляють на металургійні заводи* (О.Гончар).

Неозначено-особові речення можуть виражати дію особи:

- 1) котра не відома мовцеві та не суттєва на відповідний момент для мовця: *За літо школу відремонтували, завезли новенькі парти* (О.Донченко);
- 2) яка відома мовцеві, але він не називає її в силу певних причин: *Кажуть про вимогливість, повідомляють про нові закони для нас* (З газ.);
- 3) яка не може бути точно названою мовцем: *Дивись, а то там на ярмарку все вкрадуть* (О.Ковінька);
- 4) дію, витворювану самим мовцем, але мовець не вважає за необхідне наголошувати на джерелі дії: *Знай, брате мій, що тебе завжди чекають, сподіваються і мріють про зустріч з тобою* (М.Лазорський).

2.1.3. Узагальнено-особовими односкладними реченнями

називаються такі односкладні речення, дія яких стосується узагальненої особи, а **головний член** виражений дієсловом 2-ої особи – зрідка – в інших особових формах

Узагальнено-особові речення виражають:

- 1) загальне положення, висновок, що стосується всіх або більшості: *Розуму і за морем не купиши, коли його вдома не маєш. Що посієш, те й пожнеш* (Народна творчість);
- 2) інтимність думок, настроїв, переживань: *Трапляється так, що сидиши поміж інших, наче й друзі, але нічого спільного з ними не маєш* (Я.Мельник).

Головний член узагальнено-особових односкладних речень може виражатися дієсловом у формі:

- 1) 2-ї особи однини теперішнього або майбутнього часу дійсного способу (найтиповіша форма): *За сон коня не купиши. Не жалкуй на сусіда, коли спиши до обіда. Хочеш мати, треба дбати* (Народна творчість);
- 2) 2-ї особи однини і множини наказового способу (містять заклики, настанови, повчання, поради): *За край рідний іди сміливо в бій. Край рідний умій боронити. Не кайся востаннє* (Народна творчість);

3) 1-ї особи множини теперішнього або майбутнього часу дійсного способу: *Що маємо – не дбаємо, а втративши – плачем;*

4) 3-ї особи множини: *Решетом воду не носять. Дарованому коневі в зуби не дивляться. Давніх друзів не забувають, а при горі споминають;*

5) чоловічого роду минулого, давноминулого часу дійсного способу: *Цілив у ворону, а понав у корову* (Народна творчість).

2.1.4. Безособовими

називаються такі односкладні речення, в яких виражається дія або стан, що виникають та існують незалежно від витворювача дії та носія стану. Розрізняється декілька різновидів безособових речень, головний член яких виражений:

1) безособовими дієсловами (найтиповіший вияв). Це **власне-безособові** речення: *розвидніти, вечоріти, темніти, світати, смеркати: Світало по-березневному рано* (З.Тулуб). *Звечоріло, зірки проступали на небі* (О.Гончар);

2) аналітично (дієслово *бути* або дієслово фазової, модальної семантики + інфінітив): *буде світати, починає світати, має світати, мусить світати: Незабаром буде/має/мусить світати;*

3) особовим дієсловом у безособовому значенні (найпоширеніші в сучасній українській мові).

Вони поділяються на **дві підгрупи** залежно від того, яким дієсловом – **без постфікса -ся** чи **з постфіксом -ся** – виражений у них головний член.

Безособові речення з головним членом, вираженим **дієсловом без постфікса -ся**, означають:

а) атмосферно-метеорологічні явища природи: *Уже сонечко в морі сідає, У тихому морі темніє* (Леся Українка);

б) стихійні процеси: *У садку поміж деревами понасипало кучугури* (Панас Мирний); в) фізичні та психічні процеси в організмі людини: *Смуктало під грудьми від холоду* (З.Тулуб).

Безособові речення з головним членом, вираженим **дієсловом з постфіксом -ся**, означають:

а) різні процеси сприймання: *Як гарно мріялося на шкільній лаві;*

б) процеси мислення й мовлення: *Не так швидко робиться, як мовиться* (Народна творчість);

4) формою на *-но, -то* (повідомляється про дію як результат, а не процес): *Дивне місто проти сонця. Всі озолочено віконця* (П.Тичина);

5) словом категорії стану, котрі поділяються на речення з **головним членом**, що виражений:

а) предикативним прислівником типу *безлюдно, болісно, весело, важливо, видно, відрадно, гарно, досадно: Як весело було нам усім у ту мить* (А.Яніта);

б) предикативним словом типу *біда, гріх, диво, жаль, лінь, сором, шкода, пора, час*: *Жаль стало батька* (М.Коцюбинський). *Вже пора нам усім додому, пора до праці.*

в) предикативним словом типу *можна / не можна, необхідно, можливо / неможливо, доцільно / недоцільно, потрібно / непотрібно, треба / не треба, сила / несила* і под.: *Мені можна до вас?* (З розм. мовл.).

Не слід до безособових речень відносити речення з предикативним словом *нема (немає)* з обов'язковим непрямым додатком у род.в., що позначає особу або предмет, відсутність якого стверджується: *У гаю, гаю Вітру немає* (Т. Шевченко). *Не бігай на річку, бо в мене і душі нема – ще в ополонку вскочили* (М.Старицький) та речення із заперечною часткою *ні (ані)*, що набуває ознак предикативності: *Ані хмаринки*, тому що вони належать до односкладних **генітивних**.

2.1.5. Інфінітивними

називаються односкладні речення з головним членом, вираженим незалежним інфінітивом, що позначає можливу або неможливу дію: *Куди мені діватись? Де помочі шукати? Кого просити?* (І.Котляревський). *Піти лишеень пасіку обдивитись* (Панас Мирний).

Головний член інфінітивних односкладних речень може бути виражений **незалежним інфінітивом без частки би (б)** та **незалежним інфінітивом з часткою би (б)**. Використання частки *би (б)* суттєво впливає на семантику інфінітивного односкладного речення.

Інфінітивні речення з часткою би (б) виражають:

- 1) бажану або небажану для мовця дію чи стан: *От злізти б тут, побігати по широкому полю або полежать в траві* (М.Коцюбинський);
- 2) оцінку здатностей співрозмовника: *Сидить би вам тільки на печі та жувать калачі* (Т.Шевченко);
- 3) реалізацію побоювання або застереження з приводу здійснення чи нездійснення дії: *Поїхати нам потрібно, та тільки не програти б змагання;*
- 4) постійну або часту схильність мовця до певної дії-вчинку: *Вам тільки б сміятися* (М.Стельмах).

Інфінітивні речення без частки би (б) виражають:

- 1) необхідність дії або стану, їх неминучість, неможливість або відсутність: *Ані піти тобі, ані погуляти, ані чого забажати* (Марко Вовчок);
- 2) вагання, сумнів у доцільності чи необхідності дії або стану: *Боротись, але як?* (О.Гончар);
- 3) спонукування – наказ, пораду, побажання, просьбу чи заклик до виконання певної дії: *Вчитися майстерності!*;
- 4) недоцільність дії: *Чим же було тут захоплюватись?* (І.Вільде).

Окремим різновидом інфінітивних речень є **інфінітивно-називні** та **інфінітивно-безособові** структури.

Інфінітивно-називним реченням притаманна констатація факту, називання певної дії чи процесу.

Основна семантика – вираження необхідності, неминучості дії чи стану: *Повставать і йти вперед, наближатись до всього прекрасного і вимріяного* (Я.Гоян). Інфінітивно-називні речення інколи реалізують функцію теми, оскільки у цьому випадку інфінітив називає тему подальшого роздуму і може бути замінений у контексті називним теми: *Жартувати та жартувати! Завжди отак, а що ж далі?* (В.Самійленко) і *Жарти та жарти! Завжди отак, а що ж далі?*

Інфінітивно-безособові речення – це речення з інфінітивами на позначення сприймання, подекуди мислення на зразок *чутти / не чутти, узнавати / не узнавати, пізнавати / не пізнавати*.

Їх можна поставити в синонімічні стосунки з безособовими реченнями: *Голосів не чутти / Голосів не чутно; Їх не пізнати / Їх не пізнано*.

Односкладні речення, головний член яких виражений поєднанням безособово-предикативного слова типу *можна, слід, варто, треба* та інфінітива, слід кваліфікувати як **безособово-інфінітивні**, оскільки в таких реченнях поєдналися ознаки безособових (семантика і форма головного члена) й інфінітивних (значення інфінітива доповнює компонент безособовості) односкладних речень: *І мені заспівати хотілось лебединую пісню собі* (Леся Українка). *Моральним подвигом можна назвати те, що здійснив Котляревський в ім'я свого народу, в ім'я людської культури* (О.Гончар).

2.2. Різновиди односкладних іменних речень

Односкладними іменними реченнями є такі, в яких єдиний **головний член** речення виражений іменником. З-поміж них вирізняються **номінативні** та **генітивні**.

2.2.1. Номінативними реченнями

називаються односкладні речення з єдиним головним членом у формі називного відмінка імені або кількісно-іменною будовою, що стверджують буття предмета або явища, яке може ускладнюватися значенням вказівки, емоційної оцінки, волевияву: *Зима. У лісі стало зовсім холодно* (В.Підмогильний).

Основною граматичною ознакою номінативних речень є **їхня односкладність та морфологічна природа головного члена**, який може виражатися:

- 1) іменником у наз. в.: *Зоря... Цвіти... І гай, і поле... Над ставом верби золоті* (В.Сосюра);
- 2) кількісно-іменною комплетивною словосполученням: *Два літа. Три літа. А там дивись і в школу помандрує* (Я.Мельник);
- 3) займенником: *Вона! Боже, справді вона* (В.Самійленко).

Інтоніація в номінативних реченнях є констатувальною.

Розрізняються **поширені** та **непоширені** номінативні речення.

У поширених реченнях можуть бути другорядні члени речення, переважно – це препозитивне / постпозитивне узгоджене або неузгоджене означення (вимовляється без паузи між компонентами речення): *Замерзлий полустанок... Ліс... І знов полем бреду я...* (М.Рильський). *Сосни високі. Серпень. Спека* (Є.Летюк).

За особливостями значення та структури розрізняються такі різновиди номінативних речень:

1) **Буттєві номінативні речення**, що є власне-номінативними та найтиповішими в українській мові: *Далина. Далечінь. Світлодаль...* У мандрівку збирається молодь (М.Сингаївський).

2) **Вказівні номінативні речення** – односкладні речення з вказівними частками, що виконують функцію посилення звучання і вказівки на той чи той предмет, виділення із сукупності однорідних (наявність вказівних часток *це, ось*): *Ось копія наказу* (О.Довженко). *Ось вам тихий порт* (П.Тичина). Вказівна частка може поєднуватися зі сполучником-часткою *і* для виділення згадуваного предмета з-поміж інших: *Ось і той шлях* (М.Стельмах). *От Чернігів. Ранком він ще спав* (П.Тичина).

3) **Оцінні номінативні речення**, що поєднують у своєму звучанні номінацію предмета та його емоційну оцінку. З-поміж номінативно-оцінних речень розрізняються:

1) оцінно-стверджувальні, в яких подається кваліфікація констатованих предметів, їхня оцінка: *Справді славна дівчина* (М.Стельмах);

2) оцінно-окличні речення, в яких наявність предмета супроводжується його піднесеною емоційною оцінкою: *Ох, яка ж краса! Сад увесь убрався в іній* (П.Тичина). Емоційна піднесеність передається займенниками на зразок *який (-а, -е), такий (-а, -е)*, аналітичною часткою *що за* та ін.

4) **Власне-називні**, до яких належать назви книг, часописів, картин, музичних творів, написи на вивісках та ін., пор.: *“Собор”* (назва роману О.Гончара), *“Диво”* (назва роману П.Загребельного) та ін. Назви книг, часописів, картин та ін., що складаються зі слова або словосполучення з номінативним значенням, виражають судження існування та вживаються для того, щоб позначити, виділити який-небудь предмет або явище, вказати на нього, розкривши його значення та призначення назвою. Вони набувають комунікативного навантаження у процесі спілкування і їм притаманна констатувальна інтонація.

5) **Спонукально-бажальні номінативні речення**, в яких стверджується необхідність або бажаність того, щоб предмет, названий іменником у наз. в., став наявний. Цей тип речень лексично обмежений. До них належать усталені в мові виробничі команди або військові накази чи розпорядження, категоричні вимоги тощо: *Документи!* – *Документи у нас, товаришу, різні, – сказав повстанець...* (О.Довженко). Сюди не можна зараховувати форми

мовленнєвого етикету типу *Добрий день!* Вони належать до квазі-речень (нечленованих речень, еквівалентів речення, слів-речень).

6) Номінативний теми. Цей різновид односкладних номінативних речень є особливим виявом актуалізації тексту. **Номінативний теми** являє собою інтонаційно самостійну комунікативну одиницю, через яку мовець повідомляє про наявність у свідомості уявлення і викликає аналогічну асоціацію у свідомості співрозмовника. Від інших різновидів номінативних речень він відрізняється тільки констатацією уявлення про предмет, а в типових різновидах номінативних речень стверджується буття, наявність предмета або його необхідність та ін.: *Син! Дванадцять років, а вже біжить на поміч* (М.Стельмах). *Сибір. І соловецькі келії, і глуна облягає ніч пекельний край і крик пекельний* (В.Стус).

УВАГА! Порівняно невелику групу утворюють речення з нульовим присудком (його еліпсом) та обставинами типу *знову, раптом*, у яких предмет подається у процесі його розвитку або вияву: *Раптом село... Вся уява там* (П.Вернигора). Ці речення належать до двоскладних, показником присудка є обставина місця.

7) Субстантивно-якісно-оцінні речення. За формально-граматичним вираженням особливу групу утворюють речення, в яких єдиний головний член – іменник якісно-оцінної семантики.

З-поміж них виділяються речення:

- 1) **особові**, в яких суб'єкт відповідає означеній або неозначеній особі: *Нахаба*;
- 2) **предметні**, в яких суб'єкт співвідноситься з предметом: *Краса!*

Речення на зразок *Краса! Нахаба!* виражають двоскладне судження без вербалізованого (словесно невираженого) суб'єкта-поняття. Такі речення вміщують оцінку того, про що йде мова, або того, що є предметом спостереження. Саме тому вони є двоскладними неповними з опущеним підметом.

2.2.2. Генітивними односкладними реченнями

називаються такі речення, в яких єдиний головний член виражений формою родового відмінка однини або множини: *А йому лише тринадцять літ* (В.Сосюра).

З-поміж генітивних речень розрізняються: **квантитативно-генітивні** (від лат. *quantitatis* – кількість) і **генітивно-заперечні**.

Квантитативно-генітивні речення позначають певну кількість предметів, осіб тощо: *Народу, народу!* (Г.Квітка-Основ'яненко).

Генітивно-заперечні речення містять єдиний головний член речення, що складається зі слів **нема, ні** (може входити до складу займенника) і **форми родового відмінка іменника**: *Зими нема. Ні місяця, ні зірок. Нічого подібного*.

Традиційне зарахування їх до безособових не відображає специфіки форми род.в., що є складником єдиного головного члена речення.

ПРАКТИЧНА ЧАСТИНА

Завдання I

Підкреслити головні члени речення, охарактеризувати морфологічне вираження головного члена означено-особових односкладних речень.

А робиш так, щоб знову тебе туди загнали! (В.Шевчук). Живете де? Вставите в якусь поему, може? (В.Шевчук). Де б я не був, а все ж думками лечу в Донеччину свою (В.Сосюра). Любив Україну він душею і зрадником не був для неї (В.Сосюра). У цій глухій норі, де ніколи не розвидняється й куди ні разу не проникало сонячне світло, просидів уже чимало (Є.Гуцало). Сутеніло. За деревами швидко сідало на заході сонце, й у повітрі вже чути було перших майських жуків. Вітай життя! (Богдан-Ігор Антонич).

Завдання II

Підкреслити головні члени речення, охарактеризувати морфологічне вираження головного члена узагальнено-особових односкладних речень.

Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води, в годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди! (В.Сосюра). А пошлемо їм молодих наших та охочих, самі ж зостанемося тут (П.Загребельний). Вельми дивувався нашим голеним головам і оселедцям, ми дивувалися його парикові, а Сірко навіть не втерпів і поспитав, чи не тому принца звуть великим Конде, що в нього такий великий парик (П.Загребельний). Що маємо – не дбаємо, а втративши – плачем (Народна творчість). Удосвіта встанеш – більше діла зробиш (Народна творчість). Не знайшовши броду, не лізь у воду (Народна творчість).

Завдання III

Підкреслити головні члени речення, охарактеризувати морфологічне вираження головного члена неозначено-особових односкладних речень.

Але з ним не хотіли говорити й відмахувалися від нього рукою (Г.Хоткевич). Я схожий був на отшельників, які твердо й безумно вірять, що в печерах своїх рано чи пізно узрять Бога (П.Загребельний). Але вони сміються, мов вві сні, і погляд мій приковують до себе, Нагадують розкоші весняні і кажуть про тепло, про радість, про тебе (Олександр Олесь). Не задержать нам хвили (Богдан-Ігор Антонич).

Завдання IV

Підкреслити головні члени речення, охарактеризувати морфологічне вираження головного члена безособових односкладних речень.

Там можна побачитись було з далеким родом (М.Коцюбинський). Душа моя — пуста холодна й німа... Нічого в тій пустці самотній нема: То вітер розвіяв, то хвилі зірвали, То, граючись, діти малі розібрали (Олександр Олесь). Так на минулого й майбутнього раменах повішено, мов плахту, долю нашу (Богдан-Ігор Антонич). Віддати треба нам життю щомога, а треба кожному, ще поки молодий (Богдан-Ігор Антонич).

Завдання V

Підкреслити головні члени речення, визначити різновиди інфінітивних односкладних речень.

Покласти б голову в коліна... Відчути б руку на чолі... (В.Еллан-Блакитний). Намагається поміж ними вхопити бадилину (В.Барка). Арештувати, хто порушить тишу! (В.Барка). Та краще пальці свої гризти, ніж за таку плату робити... (В.Винниченко). З нори вилазити не хотілося, а тут заболіло вухо, наче нічого було тому вухові зараз робити, — але заболіло (М.Вінграновський).

Завдання VI

Підкреслити головні члени речення, визначити тип дієслівних односкладних речень.

Взявся за гуж – не кажи, що не дуж (Народна творчість). Набити руку— це не означало побити руки... Йоду в нас нема (Григор Тютюнник). Йому скажуть, що він приїхав учитись... (В.Підмогильний). Але що є правда і як творити суд?! (С.Скляренко). Гречку сійте, коли жито гарно зацвітає (Народна творчість). Що скажете про потреби ваші? (С.Скляренко). Надворі було ясно (Г.Тютюнник). — Ач, прокляті! — сказав ображено і навіть гнівно, так наче йому вкрай треба було набрати тієї води... (Г.Тютюнник).

Завдання VII

Підкреслити головні члени речення, визначити різновиди номінативних односкладних речень.

Солов'їні далі, далі солов'їні... . У росі фіалки, ріки у тумані... Весняний сад, квітки барвисті, пісні пташині в вишині, і ти у сяйві і намисті подібна сонцю і весні (В.Сосюра). Підкинуло. Здригнулось. Зашкребло. Затнувся подих. Оберт. Шарудіння (М.Бажан). Тиша і пустка (М.Коцюбинський). Ні слова про втому! Ні слова про спокій! (В.Еллан-Блакитний). У батьків мабуть спитають про Тернопіль. Дубно. Борислав (Дзвін). На шию почепив тугого, також татарського, лука, в зуби взяв стрілу. Лише одну (Дзвін). Ось краса! (В.Винниченко). Велике ательє; в лівій стіні ззаду — двері в кімнату Рити (В.Винниченко). Це Білий Медведик (В.Винниченко).

Завдання VIII

Підкреслити члени речення, визначити типи односкладних речень.

Його помітили не зразу (Є.Гуцало). Поживився скибкою, як собака мухою (І.Карпенко-Карий). Йому дуже кортіло бути там, де робилося кіно (Є.Гуцало). Хліба нема: вже забрано (В.Барка). Зоре моя вечірняя, Зійди над горою, Поговорим тихесенько в неволі з тобою (Т.Шевченко). Початок осені – вересень (Д.Чередниченко). Старого горобця на полові не обдуриш (Народна творчість). Силуваним волом багато не виореш (І.Нечуй-Левицький). Тиша. Така тиша, що в нього задзвеніло у вухах (О.Довженко). Мені треба побачити Микиту Івановича. Арештувати їх (В.Винниченко). Наснилося, з розлуки наверхлося, з морозу склякло, з туги — аж лящить (В.Стус).